

decembrie 2003, astfel încât rezultatul reevaluării să fie cuprins în situații financiare ale anului 2003.

Reclamanta arată că în considerarea acestui act normativ, a încheiat la un contract de prestări servicii cu S. C.

SRL pentru reevaluarea immobilizărilor corporale aflate în sold la 20 03. Această lucrare a fost efectuată la 30 aprilie 2004, rezultatul reevaluării fiind cuprins în evidențele contabile ale lunii aprilie 2004, în bilanțul aferent semestrului 1 și în bilanța finală a aceluiași an. Rezultatul reevaluării era imposibil de cuprins în situațiile financiare ale anului 2003, întrucât bilanțul aferent acestui an a fost depus la organul fiscal la 31 martie 2004, anterior finalizării operațiunii de reevaluare.

Cu ocazia inspecției fiscale din perioada ianuarie a fost analizată perioada 2006-2008, iar apoi inspecția a fost extinsă pentru verificări cu privire la impozitul pe profit pentru anul 2005.

În concluziile Raportul de inspecție fiscală generală nr. din 2010 s-a reținut că în mod netemeinic a fost diminuat profitul impozabil pentru anul 2005 cu valoarea rezultată din reevaluare. Astfel prin Decizia de impunere nr. din 2010 a fost stabilit impozit suplimentar și s-au calculat majorări de întârziere.

Prin Decizia nr. din 2010 a fost respinsă contestația formulată împotriva Deciziei de impunere nr. /2010

Reclamanta consideră că atât stabilirea impozitului suplimentar, inclusiv a majorărilor de întârziere precum și respingerea contestației este netemeinică și nelegală.

Potrivit art. 98 alin. (3) Cod de procedură fiscală, inspecția fiscală se putea efectua asupra creanțelor născute în ultimii 3 ani fiscali, adică anii 2009-2008-2007. Dacă în urma verificării acestei perioade s-a identificat diminuarea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului, inspecția se putea extinde pe perioada de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale.

Potrivit art. 91 alin. (1) Cod de procedură fiscală dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani, așadar inspecția se putea extinde pentru perioada anilor 2009-2008-2007-2006-2005.

Conform art. 23 alin. (1) Cod de procedură fiscală, dreptul de creanță fiscală în cazul de față, s-a născut în 2003 în baza HG. 1553/2004 act normativ care a lansat facilitatea acordată opțional agenților economici de a reevalua immobilizările corporale deținute în patrimoniu la 31 decembrie 2003, de care reclamanta a uzat. Obligația fiscală corelativă s-a născut în 2004, întrucât a valorificat dreptul de creanță fiscală rezultat din reevaluare în evidențele contabile, bilanțul și bilanța anului 2004. constituind astfel baza de impunere.

Întrucât în 2004 a cuprins la cheltuieli deductibile cu amortizarea mijloacelor fixe a surplusului de valoare rezultat din reevaluarea permisă de HG 1553/2004 a fost diminuat profitul impozabil pentru anul 2004.

În consecință dreptul organului de contrai fiscal de a stabili obligații fiscale generate în 2004, în anul 2010 este prescris. Termenul de prescripție a început să curgă de la 1 ianuarie 2005, astfel problema fiscală din anul 2004 excede perioadei controlabile, prin urmare, reclamanta consideră că anul fiscal 2004 putea fi supus verificării fiscale în anii următori inclusiv în anul 2009, dar nu în 2010.

În aceste condiții, în raport de situația financiară a anului 2004, în anii următori supuși controlului, reclamanta apreciază că sunt corect instrumentați sub aspectul impozitului suplimentar și al majorărilor, decurgând din reevaluarea imobilizărilor corporale aflate în patrimoniu la data de 31 decembrie 2003 conform HG nr. 1553/2003.

Față de aceste date, reclamanta apreciază că prin Decizia de impunere nr. _____ 2010, în mod nelegal, s-a stabilit în sarcina sa impozit pe profit suplimentar în sumă de _____ lei și majorări de întârziere aferente de _____ lei pe anul 2005, respectiv impozit suplimentar de _____ lei și majorări de _____ lei pe anul 2006.

În fine, având în vedere că suma de _____ lei a fost executată silit, în mod nelegal, reclamanta solicită restituirea acestei sume, cu majorări de întârziere de 0,1% pentru fiecare zi, de la data încasării și până la înapoierea ei.

În drept se invocă prevederile art.2 alin.1, lit.d Legea nr.55/2004, art.23, 91, 98, 119 Cod de procedură fiscală, art.274 Cod procedură civilă.

Pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Harghita, situându-se pe o poziție procesuală contradictorie a depus întâmpinare (filele 61-66) prin care a solicitat respingerea ca neîntemeiată a acțiunii.

În esență pârâta arată că societatea contestatară, la calculul profitului impozabil, a dedus cheltuielile cu amortizarea contabilă, inclusiv la valoarea reevaluată, contrar prevederilor Codului fiscal aplicabil pe anii 2004 - 2006, motiv pentru care organele de inspecție fiscală pe anii 2005-2006 au recalculat profitul impozabil, acceptând la deducere numai amortizarea fiscală aferentă mijloacelor fixe cu valoarea contabilă evidențiată în sold la 31 decembrie 2003, fără a lua în calcul amortizarea contabilă și reevaluarea contabilă înregistrată în anul 2004.

Pârâta invocă prevederile art.19 alin.(1) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, aplicabil în anii 2005 – 2006 precum și Pct.12 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.44/2004, date în explicitarea prevederilor art.19 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, art. 21(3) raportat la art.24 din Codul fiscal.

Conform acestor texte de lege, la calculul profitului impozabil deducerile de amortizare se determină fără a lua în calcul amortizarea contabilă și orice reevaluare contabilă, această cheltuială are deductibilitate limitată și poate fi dedusă numai amortizarea fiscală reglementată de Codul fiscal. Astfel Codul fiscal la art. 24(15) a reglementat, ca începând cu data de 01.01.2004, data intrării în vigoare a

acestui, pentru mijloacele fixe existente în sold la 31 decembrie 2003 amortizarea se calculează la valoarea neamortizată rămasă la această dată și fără a lua în considerare orice reevaluare contabilă după această dată.

Pârâta arată că în cazul de față valoarea neamortizată rămasă la 31 decembrie 2003 și fără reevaluarea efectuată în anul 2004 a fost reflectată numai în situațiile financiare ale anului 2004.

Pârâta mai arată că în urma verificărilor efectuate la societate a fost stabilit impozit pe profit suplimentar în sumă de   lei cu majorările aferente în sumă de   lei pentru anul 2006 iar pentru anul 2007, impozit pe profit suplimentar în sumă de   lei cu majorările aferente în sumă de   lei.

Organele de inspecție fiscală nu au acceptat ca cheltuieli deductibile la deducere la determinarea profitului impozabil, conform art. 21, alin. (4) din Legea nr. 571/2003, considerând ca cheltuieli cu bunurile de natura stocurilor degradate, neimputabile.

SC   SRL, prin contestație, consideră, că mărfurile cu termen de valabilitate expirat nu se încadrează în categoria mărfurilor degradate, precizând că depășirea termenului de valabilitate nu depinde de voința unei persoane, ci de consecințele economice ale piețelor și nu se mai pot valorifica fiind interzis de legislația în vigoare.

Potrivit prevederilor art.19 alin.(1) și art. 21 din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, aplicabil în s-a reținut, că la determinarea profitului impozabil sunt cheltuieli deductibile numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile și care au la bază documente justificative.

În ce privește mărfurile cu termen de valabilitate expirată se reține că acestea se asimilează bunurilor de natura stocurilor degradate, având în vedere, că acestea nu mai pot fi destinate utilizării destinației inițiale, legiuitorul nestabilind în mod special în ce condiții a intervenit degradarea, dar a precizat, că bunurile de natura stocurilor degradate, neimputabile și care nu au fost asigurate sunt cheltuieli nedeductibile la calculul profitului impozabil.

Societatea reclamantă a înregistrat ca fiind cheltuieli deductibile la calculul profitului impozabil cheltuieli cu mărfuri cu termen de valabilitate expirată, fără să facă dovada că acestea sunt imputabile sau asigurate. Mai mult contestatara nu a prezentat nici un document justificativ din care să rezulte dacă mărfurile în cauză au fost valorificate pentru o altă destinație sau au fost distruse cu avizul organelor în drept (sanitare, mediu), în concluzie, aceasta nu a depus în susținerea cauzei documente care să contrazică constatările organelor de inspecție fiscală.

Prin Raportul de inspecție fiscală nr.   /   .2010, s-a stabilit că prin nerespectarea prevederilor art.34(1) lit.b din Legea 571/2003, societatea contestatara a amânat data scadenței a impozitului pe profit aferent, veniturilor realizate din livrări de material lemnos în valoare de   lei, un trimestru, respectiv cu 91 de zile, având în vedere că

CONFOR4
CU ORIGINALUL

veniturile nu au fost luate în calcul la determinarea profitului impozabil pentru trim.III 2007, fiind înregistrate pentru calculul impozitului pe profit numai pentru trim. IV 2007. Ca atare au fost calculate majorări de întârziere în sumă de   lei.

În fine co ocazia inspecției fiscale s-a mai reținut că, reclamanta conform facturilor nr.   /   .2008 și nr.   /   .2008 a achiziționat alimente în valoare totală de   lei, suma care a fost înregistrată pe cheltuieli cu materiale consumabile (contul 602) și care a fost dedusă integral din profitul impozabil, fiind dedusă și TVA aferentă în suma totală de   lei.

Organele de inspecție fiscală au constatat că contravaloarea acestor alimente nu a fost impozitată la angajații, ca avantaje salariale sau venituri asimilate salariilor, condiție, ca la determinarea profitului impozabil să fie considerate cheltuieli deductibile. Ca urmare, s-au considerat ca și cheltuieli sociale, acordându-se deductibilitate fiscală în limita de 2% asupra fondului de salarii, prevăzut de Codul fiscal.

În sensul art.21(4) lit. I raportat la art.128 din Legea 571/2003 și pct.68 din H.G. 44/2004, pârâta consideră că acordarea alimentelor în mod gratuit reprezintă livrare de bunuri, astfel aceste operațiuni sunt supuse taxei pe valoarea adăugată. Acordarea acestora nu poate fi încadrată la art. 128(8), având în vedere condițiile stabilite prin norme, potrivit cărora alimentele acordate salariaților, exceptând masa caldă pentru mineri acordată potrivit legii speciale, nu este exceptată ca livrare de bunuri.

Având în vedere cele menționate la acest punct și prevederile legale în vigoare la data operațiunilor, se reține faptul că acordarea alimentelor în mod gratuit constituie livrare de bunuri și este supusă taxei pe valoarea adăugată.

În drept se invocă prevederile art. 115-118 din Codul de procedură civilă, Codul fiscal și Codul de procedură fiscală.

Examinând actele și lucrările dosarului, Tribunalul Reține următoarele:

Prin Deciziei de impunere nr.   din   2010 emisă de pârâtă (fila 26), au fost stabilite în sarcina reclamantei obligații fiscale de plată în sumă de   lei.

Contestația reclamantei a fost respinsă prin Decizia nr.   din   emisă de pârâtă (fila 28).

Reclamanta a solicitat anularea în parte a Deciziei cu privire la sumele de:

- lei impozit suplimentar pe profitul anului 2005 și 2006;
- lei majorări de întârziere aferente acestui impozit pe profit.

Conform HG 1553/2003 societățile comerciale, indiferent de forma de proprietate, regiile autonome, societățile și companiile naționale, institutele de cercetare și celelalte categorii de agenți economici pot proceda la reevaluarea immobilizărilor corporale aflate în patrimoniul lor la data de 31 decembrie 2003, astfel încât rezultatul reevaluării să fie cuprins în situațiile financiare ale anului 2003.

CONFORM
CU ORIGINALUL

Reevaluarea immobilizărilor corporale se efectuează în vederea determinării valorii juste a acestora, ținându-se seama de inflație, utilitatea bunului, starea acestuia și de prețul pieței, atunci când valoarea contabilă diferă semnificativ de valoarea justă.

Immobilizările corporale existente în patrimoniul persoanelor juridice prevăzute la alin. (1) se pot reevalua în baza ratei inflației comunicate de Institutul Național de Statistică pentru luna decembrie 2003.

În speță așa cum a arătat și reclamanta, rezultatul reevaluării a fost cuprins în evidențele contabile ale lunii aprilie 2004, deoarece lucrarea de reevaluare a fost efectuată la 30 Aprilie 2004.

Reclamanta a susținut că dreptul organului de control de a stabili în anul 2010 obligații fiscale generate în anul 2004 este prescris, ținând cont de prevederile art.98(3) din Codul de procedură fiscală, potrivit cărora inspecția fiscală se efectuează asupra creanțelor născute în ultimii 3 ani fiscali pentru care există obligația depunerii declarațiilor fiscale. Inspecția fiscală se poate extinde pe perioada de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale, dacă există indicii privind diminuarea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat.

Potrivit art.91 (1) din Codul de procedură fiscală, dreptul organului fiscal de a stabili obligații fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel.

În raport de textele de lege menționate, reclamanta consideră că inspecția se putea extinde pentru perioada anilor 2009-2005.

Instanța urmează să rețină că termenul de prescripție începe să curgă în mod diferențiat, în funcție de dreptul afectat de prescripție. Astfel, în cazul dreptului de a stabili obligații fiscale, termenul de prescripție de 5 ani începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a născut creanța fiscală (când s-a format baza de impunere care o generează).

În baza art.23 C. pr. fiscală, dreptul și obligația fiscală corelativă se nasc în momentul în care se constituie baza de impunere care le generează.

Reclamanta nu a evidențiat rezultatul reevaluării în situațiile financiare ale anului 2003, fiind evidențiat pentru prima dată numai în bilanțul de verificare la 30.04.2004 și a fost cuprins în bilanțul contabil la 31.12.2004.

La calculul profitului impozabil, societatea a dedus cheltuielile cu amortizarea contabilă, inclusiv la valoarea reevaluată, contrar prevederilor Codului fiscal aplicabil pe anii 2004 - 2006, motiv pentru care organele de inspecție fiscală pe anii 2005-2006 au recalculat profitul impozabil, acceptând la deducere numai amortizarea fiscală aferentă mijloacelor fixe cu valoarea contabilă evidențiată în sold la 31 decembrie 2003, fără a lua în calcul amortizarea contabilă și reevaluarea contabilă înregistrată în anul 2004.

În speță, baza de impunere care a generat creanța fiscală s-a născut în 2004 iar dreptul de a stabili obligații fiscale a început la 1 Ianuarie 2005 și de la această dată urmează să se calculeze curgerea termenului de

CONFIRM
CU ORIGINALUL
6

prescripție. Astfel fiind, excepția prescripției dreptului organului fiscal de a stabili obligații fiscale nu poate fi reținută și prin urmare acțiunea reclamantei va fi respinsă.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Respinge acțiunea formulată de reclamanta **S.C. S.R.L.** cu sediul în _____, str. _____, nr. _____, jud. Harghita în contradictoriu cu pârâta **Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului Harghita** cu sediul în Miercurea Ciuc, str. Revoluției din Decembrie, nr.20, jud. Harghita.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din data de _____ 2011.

Președinte

s.s.indescifrabilă,

Grefier

s.s.indescifrabilă,

CONFORM
CU ORIGINALUL